

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobkyně: **M. I.**,
státní příslušnost Ruská federace
adresa místa pobytu: XY
zastoupena advokátkou Mgr. Janou Abd El Kaderovou
sídlem Jaromírova 531/9, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2018, č. j. MV-108708-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24. 10. 2018, č. j. MV-108708-4/SO-2018, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Jany Ebd El Kaderové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2018, č. j.: MV-208708-4/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán*“) ze dne 8. 8. 2018, č. j.: OAM-2097-27/DP-2016 (dále jen „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

2. V *prvním žalobním bodu* žalobkyně namítla, že v průběhu řízení doložila veškeré požadované doklady včetně dokladu o zajištění finančních prostředků a správní orgán tyto doklady patřičně nezohlednil. Pokud byly některé doklady doložené v průběhu řízení vyhodnoceny jako nedostatečné, mohl správní orgán s ohledem na neúměrnou délku řízení a potíže z toho vyplývající, vyzvat žalobkyni k dalšímu odstranění těchto nedostatků. Žalobkyně uvedla, že zásilky, které byly připraveny k vyzvednutí 20. 4. 2016 a 3. 6. 2016, nikdy neobdržela, neboť se v posuzovaném období nacházela mimo území České republiky. Žalobkyně dále namítla, že v době, kdy ji správní orgán vyzval dne 3. 5. 2017 k odstranění vad žádosti podle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), byla zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí překročena. Dle žalobkyně ke dni podání žádosti byly veškeré dokumenty posouzeny jako řádné, průkaz VZP byl platný do 31. 7. 2016 a automaticky byl prodloužen. Doložením potvrzení o vedení účtu s nemalým finančním zůstatkem, který byl výsledkem jejích aktivit, dostatečně splnila základní zákonné předpoklady, zejména skutečnost, že může během pobytu na území disponovat peněžními prostředky v nezbytné výši. Příjmy žalobkyně byly po celou dobu trvání žádosti dostatečné, žalobkyně měla navíc kromě standardních příjmů i měsíční příjem ve výši 10.000 Kč plynoucí z nájemní smlouvy na sklad, což rovněž doložila. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že za celkovou určující částku, kterou byla povinna doložit jako svůj minimální úhrnný měsíční příjem, bylo třeba považovat částku 5.970 Kč + 4.600 Kč (nikoliv 8.800 Kč + 8.939 Kč).
3. Ve *druhém žalobním bodu* žalobkyně namítla, že rozhodnutím správního orgánu došlo k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého i rodinného života, neboť po celou dobu pobytu plnila účel, za kterým jí byl pobyt na území České republiky povolen, dodržovala zákony České republiky a k domovskému státu již nemá vazby. V současné době má žalobkyně rodinné a sociální zázemí v České republice, na území České republiky vlastní nemovitost, splácí hypotéku.
4. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti žalobkyně do vydání napadeného rozhodnutí je popsán v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně v reakci na výzvu správního orgánu nepředložila požadované doklady, potažmo doklady aktuální, neboť správní orgán je povinen v době vydání rozhodnutí vycházet ze stavu věci zjištěného v době vydání rozhodnutí, nikoli ke dni podání žádosti. Žalovaný po posouzení spisového materiálu neshledal žádný důvod pro zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání správnímu orgánu I. stupně. Připustil, že správní řízení bylo vedeno neúměrně dlouho a rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě. Jednalo se však o lhůtu pořádkovou, na zákonnost rozhodnutí to nemělo vliv. Žalobkyně ve lhůtě poskytnuté správním orgánem I. stupně ani při podání odvolání nepředložila doklady, kterými by prokázala pravidelnost a stálost příjmu v souladu s požadavky § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a neprokázala, že je na území po dobu předpokládaného pobytu zdravotně pojištěna podle § 42b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť platnost předloženého

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dokladu o zdravotním pojištění skončila dne 31. 7. 2016. Účelem žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky je společné soužití rodiny na území. Jestliže žalobkyně namítala, že vzhledem k tomu, že nemá dosud příslušné oprávnění k pobytu na území České republiky, nemůže vůbec rozvíjet vlastní firmu, protože nemůže čerpat podnikatelský úvěr na rozvoj firmy, pak mohla podat žádost právě za účelem podnikání. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. Ze správního spisu vyplývají pro posouzení věci následující relevantní skutečnosti.
6. Dne 27. 1. 2016 podala žalobkyně u správního orgánu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona o pobytu cizinců. Ke své žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně doložila cestovní doklad č. 514974423 s platností do 14. 2. 2016, oddací list, pracovní smlouvu ze dne 30. 10. 2014 uzavřenou mezi žalobkyní a společností Sojuz-Finance s.r.o. s platností od 1. 11. 2014 do 31. 12. 2016, výplatní pásky za měsíce říjen 2015 – leden 2016 vydané společností Sojuz-Finance s.r.o., průkaz pojištěnce VZP platný do 31. 7. 2016, výpis z katastru nemovitostí prokazující vlastnictví bytové jednotky, skutečné náklady na bydlení, tj. evidenční list pro výpočet úhrady za užívání bytu ze dne 19. 5. 2014 a fakturu za elektřinu ze dne 28. 1. 2016 za období od 31. 8. 2015 do 11. 7. 2016.
7. Správní orgán zaslal žalobkyni 2x předvolání k výsledku, v obou případech byla zásilka vrácena jako nevyzvednutá po uplynutí úložní doby.
8. Dne 28. 7. 2016 obdržel správní orgán žádost žalobkyně o vyřízení její žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení s rodinou, a to z toho důvodu, že nemá moc místa v pasu na překlenovací lístek a bude muset do konce roku měnit svůj cestovní pas, což obecně trvá kolem 90 dní.
9. Dne 6. 9. 2016 proběhl výslech žalobkyně, o němž byl pod č. j.: OAM-2097-15/DP-2016 vyhotoven protokol o výsledku žadatelky ve věci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Z protokolu vyplývá, že žalobkyni byl před podáním žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území povolen dlouhodobý pobyt za účelem „podnikání – účast v právnické osobě“. K žádosti za účelem společného soužití rodiny uvedla, že s manželem sdílí společnou domácnost v jejím bytě. Manžel má vedle toho vlastní byt. Uvedla, že v současné době nemá příjmy z pozice ve společnosti Sojuz-Finance s.r.o., neboť pro společnost nevykonává žádnou práci.
10. Dne 3. 5. 2017 vydal správní orgán pod č. j.: OAM-2097-19/DP-2016 výzvu k odstranění vad žádosti, kterou žalobkyni vyzval k předložení dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, včetně aktuálního dokladu o výši nájmu a dalších nákladů na bydlení, a dokladu o cestovním zdravotním pojištění (na celou dobu předpokládaného pobytu) a o zaplacení pojistného. Týž den, tj. dne 3. 5. 2017, vydal správní orgán pod č. j.: OAM-2097-20/DP-2016 usnesení, jímž určil žalobkyni lhůtu 30 dnů od doručení tohoto usnesení k odstranění vad žádosti, tj. doplnění podkladů, které byly uvedeny ve výzvě k odstranění vad žádosti, a řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušil. Totéž (tj. výzvu k odstranění vad žádosti a usnesení o určení lhůty k odstranění vad žádosti a přerušování řízení) učinil správní orgán dne 7. 6. 2017 (viz písemnosti založené ve správním spise pod č. j.: OAM-2097-19/DP-2016 a č. j.: OAM-2097-20/DP-2016).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

11. Dne 21. 7. 2017 bylo správnímu orgánu doručeno potvrzení o vedení účtu u Fio banky, a.s., podle kterého žalobkyně byla ke dni vydání potvrzení (dne 20. 7. 2017) majitelkou předmětného účtu vedeného u banky, na uvedeném bankovním účtu byl ke dni 19. 7. 2017 zůstatek 390.139,04 Kč.
12. Dne 26. 7. 2017 vydal žalovaný vyrozumění o pokračování v řízení a výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí.
13. Dne 8. 8. 2018 vydal správní orgán rozhodnutí, č. j.: OAM-2097-27/DP-2016, jímž žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a zákona o pobytu cizinců zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neudělil, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v této žádosti. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že žalobkyně měla ve stanovené lhůtě správnímu orgánu předložit doklady prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídající podmínkám v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a doklad o zdravotním pojištění. Nutnost předložení těchto dokladů vyplynula ze skutečnosti, že správní orgán nemohl vycházet při rozhodování o žádosti žalobkyně z podkladů, které byly se žádostí doloženy v roce 2016. Žalobkyně sice dne 20. 7. 2017 předložila jednorázové potvrzení o vedení účtu, nicméně tento doklad nebylo možné akceptovat, neboť se nejednalo o výpis z účtu za posledních 6 měsíců, ze kterého by byla patrná stálost a pravidelnost příjmu žalobkyně. Dne 12. 2. 2018 žalobkyně doložila aktuální cestovní doklad č. X s platností do 18. 1. 2023, ve kterém je již uvedena pod příjmením I. Žádné jiné doklady nebyly správnímu orgánu I. stupně doloženy. Proto správní orgán I. stupně rozhodl tak, že žádost žalobkyně zamítl.
14. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uplatnila shodné odvolací námitky jako v podané žalobě.
15. Dne 24. 10. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění žalovaný aproboval právní závěr správního orgánu I. stupně, že jednorázový výpis z účtu k prokázání úhrnného měsíčního příjmu podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nestačí, neboť neprokazuje příjem ani trvalou disponibilitu s finančními prostředky na účtu uloženými. Žalovaný sice dal v napadeném rozhodnutí žalobkyni za pravdu v tom, že řízení bylo vedeno neúměrně dlouho a rozhodnutí nebylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě, avšak zákonem stanovená lhůta pro vydání správního rozhodnutí je lhůtou pořádkovou a žalobkyně nevyužila prostředek ochrany před nečinností podle správního řádu. Ohledně posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života následkem zamítavého rozhodnutí odkázal žalovaný na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30 a ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016 – 47, podle nichž povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců.
16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějšího znění; dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud rozhodoval bez jednání, neboť byly naplněny podmínky § 51 odst. 1 s.ř.s.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

17. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy.
18. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet
1. částek životních minim členů rodiny a
 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.
- Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.

Podle § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g) a h), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1.

Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.

19. V *prvním žalobním bodu* žalobkyně především namítla, že v průběhu řízení doložila veškeré požadované doklady včetně dokladu o zajištění finančních prostředků a správní orgán tyto doklady patřičně nezohlednil, dále namítla porušení lhůty pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
20. Ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (na rozdíl od některých jiných ustanovení zákona) výslovně neupravuje, jakými listinami lze v konkrétním případě prokázat, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpise, nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny. Stejně tak není výslovně upraveno, jakými doklady může cizinec věrohodně prokázat skutečné odůvodněné náklady na ubytování. Správní orgány tak mají prostor pro úvahu, jaké doklady budou považovat za věrohodně prokazující výši příjmů a nákladů na bydlení.
21. Dne 3. 5. 2017 a dne 7. 6. 2017 vydal správní orgán výzvy k odstranění vad žádosti, kterými žalobkyni vyzval k přeložení dokladu prokazujícímu, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá požadavkům uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a k předložení dokladu o cestovním zdravotním pojištění (na celou dobu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

předpokládaného pobytu) a dokladu o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu. V obou těchto výzvách byla žalobkyně poučena o tom, že za prokázání úhrnného měsíčního příjmu pro účely žádosti o dlouhodobý pobyt nelze považovat předložení jednorázového výpisu z účtu o zůstatku z účtu, neboť zákonný požadavek úhrnného měsíčního příjmu v sobě obsahuje požadavek pravidelnosti a stálosti takového příjmu.

22. Dne 21. 7. 2017 bylo správnímu orgánu doručeno potvrzení o účtu vedeném u Fio banky, a.s., podle kterého žalobkyně byla ke dni vydání potvrzení (dne 20. 7. 2017) majitelkou uvedeného účtu, na kterém byl ke dni 19. 7. 2017 zůstatek 390.139,04 Kč. Žalobkyně tedy správnímu orgánu předložila jednorázový výpis z účtu o zůstatku na něm, přestože byla výslovně poučena, že takovýto doklad nebude k prokázání úhrnného měsíčního příjmu podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců postačující. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že žalobkyně správnímu orgánu dne 12. 2. 2018 doložila aktuální cestovní doklad č. 516650603 s platností do 18. 1. 2023 a žádné jiné doklady správnímu orgánu I. stupně nedoložila. Doklad o zdravotním pojištění, který žalobkyně předkládala k žádosti, již v té době nebyl aktuální a žalobkyně jej navzdory výše uvedeným výzvám z května a června 2017 nepředložila.
23. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 4. 11. 2015, čj. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015 - 36, ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016 - 36 nebo ze dne 15. 11. 2017, čj. 8 Azs 111/2017 - 36). Bylo tedy na žalobkyni, aby v návaznosti na poučení, kterého se jí v souladu s příslušnými ustanoveními zákona v průběhu řízení o její žádosti dostalo, předložila požadované podklady k prokázání naplnění podmínky uvedené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, což se nestalo.
24. Z výše uvedených důvodů námitka žalobkyně, že v průběhu řízení doložila veškeré požadované doklady včetně dokladu o zajištění finančních prostředků neobstojí.
25. Pokud jde o délku prvostupňového správního řízení o žádosti žalobkyně, uvedl již žalovaný, že řízení bylo vedeno neúměrně dlouho a rozhodnutí nebylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě. Lhůty pro vydání správního rozhodnutí jsou však pořádkové, jejich nedodržení nemá samo o sobě bez dalšího vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41. S ohledem na výše uvedené soud shledal námitky žalobkyně uvedené v prvním žalobním bodě nedůvodnými. Nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nezbavilo žalobkyni povinnosti prokázat, že ke dni vydání rozhodnutí jsou splněny předpoklady stanovené zákonem, tedy že úhrnný měsíční příjem rodiny je dostatečně vysoký a že má uzavřené a uhrazené zdravotní pojištění.
26. Ve *druhém žalobním bodu* žalobkyně namítla nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.
27. Judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla k závěru, že i v případech rozhodnutí, kdy zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí podle hledisek stanovených v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen tuto otázku posoudit. V rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“.

28. Současně je však třeba zdůraznit, že obecně se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39: „*přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65; či nálezný Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11)*“.
29. Otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí se prvostupňový správní orgán ve zde přezkoumávaném případě nezabýval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že v případě zamítnutí žádosti podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není tato povinnost stanovena zákonem. Nelze požadovat, aby přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života byla posuzována při jakémkoli rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nýbrž pouze v těch případech, kde je tato povinnost výslovně stanovena zákonem.
30. Vzhledem k tomu, že správní orgány obou stupňů se dopadem rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně vůbec nezabývaly, nelze napadené rozhodnutí hodnotit jako zákonné. Úplné opomenutí tohoto posouzení představuje nesprávné právní posouzení věci, I když zákon o pobytu cizinců přímo na § 174a odst. 1 téhož zákona v tomto přímo neodkazuje, bylo na žalovaném, aby dopad rozhodnutí do poměrů žalobkyně posoudil s hlediska příslušných ustanovení Úmluvy
31. Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
32. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce měl ve věci úspěch. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna advokátce za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby) po 3 100 Kč a 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl. č.177/1996 Sb.). Zástupkyně žalobkyně soudu k výzvě neprokázala, že je plátcem DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce celkem 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. května 2021

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.